

Arrest

nr. 149 231 van 7 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 9 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2013.

Gezien het verzoekschrift dat op 9 oktober 2014 conform artikel 26 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (*BS* 21 mei 2014) werd ingediend met het oog op behandeling ervan conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat P. STAELENS en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

1.2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name zijn vrees voor vervolging in zijn land van herkomst omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 105 087 van 14 juni 2013 omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde homoseksuele geaardheid.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een brief van zijn advocaat, een brief van P.E.W. d.d. 16/9/2013, een afdruk van een online artikel over P.E.W. en zijn problemen in Ghana, 3 uittreksels van chatconversaties met verzoekers zus, een vriend uit België en een vriend in Ghana en een brief van J.-M. D.M., bij wie hij verblijft. Verder legt verzoeker een CD-rom voor en een e-mail van zijn zus in verband met deze CD-rom, die hij door haar kreeg opgestuurd. Tenslotte legt verzoeker verschillende foto's voor en een krantenartikel over de algemene situatie van homoseksuelen in Ghana.

1.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere

weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

1.4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde homoseksuele geaardheid en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij niet verder komt dan het plegen van een vrees voor vervolging, het herhalen van en het volhouden in zijn reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

Waar verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal de heer J.-M. d.M. niet heeft gehoord terwijl zowel in de getuigenis van J.-M. d.M. als in het begeleidend schrijven van de raadsman van verzoeker, duidelijk wordt aangegeven dat J.-M. d.M. wenst te getuigen over de seksuele oriëntatie van verzoeker en over zijn seksuele betrekkingen met verzoeker, benadrukt de Raad dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin van de eerste asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het verwijt dat de commissaris-generaal in casu geen onderzoeksdaden heeft verricht, zoals het horen van een getuige, is dan ook niet dienstig. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofdzaak van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat verzoeker geen elementen bijbrengt die het ongeloofwaardig karakter van verzoekers homoseksuele geaardheid kunnen weerleggen. Een bijkomende getuigenis van de heer J.-M. d.M., gelet op het subjectieve karakter ervan vermits verzoeker inwoont bij de betrokken persoon, vermag geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag, en waarover de Raad reeds een uitspraak deed met gezag van gewijsde, ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn geaardheid en problemen en dat hij tijdens de procedure die nadien volgde herhaaldelijk documenten (waaronder ook andere getuigenissen) voorlegde die duidelijk in strijd zijn met zijn eerdere verklaringen. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals het horen van een getuige.

Waar verzoeker opwerpt dat de heer J.-M. d.M. de CD-rom zelf gebrand heeft in september/oktober 2013 en het bijgevolg niet klopt wat in de bestreden beslissing gemotiveerd staat, met name dat de gebeurtenissen van 14 en 15 augustus 2013 reeds gebrand zijn op de CD-rom op 12 en 13 augustus, merkt de Raad op dat deze argumentatie gericht is tegen een overtollig motief zodat de eventueel ontbrekende feitelijke grondslag van dit motief de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing niet kan aantasten. Aan deze videofragmenten kan immers sowieso geen objectieve bewijswaarde worden gehecht gelet op de mogelijke inscenering ervan. De bestreden beslissing moet bovendien worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande componenten. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

Betreffende de aangevoerde schending van de hoorplicht, stelt de Raad vast dat verzoeker werd gehoord zodat deze opgeworpen schending niet dienstig, noch ernstig is.

Waar verzoeker aanvoert dat de Dienst Vreemdelingenzaken, in tegenstelling tot het Commissariaat-generaal niet over bijzonder opgeleid personeel beschikt om om te gaan met kwetsbare asielzoekers zoals verzoeker, wijst de Raad er op dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag uitvoerig gehoord werd bij het Commissariaat-generaal en hij aldaar de mogelijkheid gehad heeft om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten. De beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal kan conform artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet, afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen (cf. Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen).

In de mate verzoeker voorhoudt dat de foto's op holebi evenementen en videobeelden waarin te zien is dat verzoeker seksuele daden heeft met een man, circuleren op het internet en bekend zijn in Ghana, merkt de Raad vooreerst op dat deze foto's en beelden slechts een geringe bewijswaarde hebben vermits deze geposeerd/geacteerd kunnen zijn. Bovendien toont verzoeker niet aan dat deze beelden daadwerkelijk bekend zijn in Ghana. Een chatbericht met een vriend uit Ghana kan bezwaarlijk aanvaard worden als een objectief bewijsstuk.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel van het 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. De loutere verwijzing naar algemene informatie betreffende homoseksuelen in Ghana volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De overige bij het verzoekschrift gevoegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. De foto's op verschillende holebi bijeenkomsten, voor zover er enige objectieve bewijswaarde aan kan worden gehecht, tonen niet aan dat verzoeker daadwerkelijk homoseksueel is vermits dergelijk event vrij toegankelijk is voor iedereen. Zijn aanwezigheid aldaar zegt niets over zijn geaardheid. Aan de getuigenissen van meerdere vrienden, de gesprekken en de e-mails met vrienden en zijn zus kan geen objectieve bewijswaarde worden gehecht gelet op de band die de opstellers ervan hebben met verzoeker. Het bewijs van lidmaatschap van de holebi-beweging "Why me" toont enkel aan dat verzoeker lid is, niets meer en niets minder.

1.5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2. Inzake het bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend, indien de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de asielaanvraag werd niet in overweging genomen, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, elk een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker dan ook geen nut opleveren.

Verzoeker voert evenwel de schending aan van artikel 3 EVRM.

Verzoeker meent dat de in casu bestreden beslissing hem blootstelt aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

Echter, gelet op de toetsingscriteria van de subsidiaire beschermingsstatus, werd door de Raad in deze beschikking reeds vastgesteld dat verzoeker in zijn herkomstland geen vrees voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM heeft aangetoond. Er blijkt niet dat verzoeker nieuwe, concrete gegevens aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en die een andere beoordeling rechtvaardigen. Een schending van artikel 3 van het EVRM lijkt niet te kunnen worden aangenomen.

Het overige betoog van verzoeker doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De eerste verwerende partij, zijnde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de eerste verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 mei 2015, benadrukt verzoekende partij dat zij verschillende nieuwe stukken en elementen heeft ingediend ter ondersteuning van haar geaardheid. Verzoekende partij wijst er op dat haar seksuele geaardheid moeilijk te bewijzen is en zij betoogt dat de vele stukken, waaronder foto's, die zij indient een begin van bewijs zijn. Verzoekende partij vervolgt dat zij een bewijs van wettelijke samenwoning heeft ingediend en zij wijst er op dat er thans een onderzoek wordt ingediend naar de echtheid van een dergelijke verklaring door het parket. Tot slot stelt verzoekende partij dat een terugkeerbesluit een schending zou inhouden van artikel 3 EVRM.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich louter beperkt tot het volharden in haar homoseksuele geaardheid en het verwijzen naar de door haar neergelegde documenten, dewelke allen besproken zijn geweest in de bestreden beslissing en voormelde beschikking, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Waar verzoekende partij opmerkt dat zij een bewijs van wettelijke samenwoning heeft ingediend, stelt de Raad vast dat zij ter staving hiervan op 18 juni 2015 bij aanvullende nota louter een *ontvangstbewijs* van de verklaring tot wettelijke samenwoning heeft neergelegd. Het ontvangstbewijs bewijst alleen de afgifte van de verklaring, maar vormt geen bewijs van het bestaan van de wettelijke samenwoning. De wettelijke samenwoning bestaat pas als de verklaring van wettelijke samenwoning vermeld wordt in het Rijksregister. Verzoekende partij toont niet aan dat de verklaring ingeschreven is in het Rijksregister, evenmin toont zij aan dat er een onderzoek is geweest naar aanleiding van haar verklaring, noch dient zij het resultaat van dit onderzoek in. Bovendien gebeurt er thans, zoals verzoekende partij zelf aangeeft, een onderzoek naar de echtheid van deze verklaring. De ambtenaar doet dit enkel wanneer hij een ernstig vermoeden heeft dat het gaat om een schijnwettelijke samenwoning, de verklaring van wettelijke samenwoning werd afgelegd zonder vrije toestemming, of de toestemming gegeven werd onder druk van geweld of bedreiging. Zo is er conform artikel 1476bis BW geen wettelijke samenwoning wanneer, ondanks de geuite wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende.

Indien de ambtenaar na voormeld onderzoek dan toch zou beslissen over te gaan tot melding ervan in het Rijksregister, dan nog bewijst dit niet dat verzoekende partij een (seksuele) relatie heeft met de man waarmee zij samenwoont en zij werkelijk homoseksueel is. Hierbij is het frappant te moeten vaststellen dat daar waar verzoekende partij voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring meervoudige aanvraag, punt 10 en 17) en in haar verzoekschrift (p. 1 en 3) verklaard heeft te verblijven bij meester J.-M. De M., met wie zij beweerde een seksuele relatie te hebben (gehad) en die op zijn beurt getrouwd is met T.B., zij nu een verklaring tot wettelijke samenwoning heeft ingediend tussen haarzelf en de heer P.N. op hetzelfde adres van meester J.-M. De M..

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de verklaring van wettelijke samenwoning, en dus de gevolgen ervan, eenzijdig door één van de partners kan worden herroepen (zie artikel 1476 BW).

Waar verzoekende partij volhardt dat een terugkeerbesluit een schending zou inhouden van artikel 3 EVRM, herneemt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden

teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat zij een dergelijk risico loopt, moet haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS